

TOLMINSKI

Glasilo

GLAS

Tolminskih Domobrancev.

L. I.

Tolmin, 28. oktobra 1944.

Št. 14

Luč iz Črnega vrha

Na prvi petek prvega septembra 1944. so se primorski domobranci ovenčali z neverljivim vencem narodnega junaštva in mučeništva za verske svetinje, dočim so se partizani omadeževali z neizbrisnim pečatom narodnega izdajstva in sovraštva do vseh verskih in človečanskih vzorov.

Spoznanje.

Cerkljanski in idrijski hribovci so že zdavnaj spoznali, da od partizanstva ne more slovenski narod nič dobrega pričakovati, čeprav so »narodno osvobodilno gibanje« tudi sami spočetka sprejeli s tako norim navdušenjem, kakor ga nekateri kraji še dandanes kažejo, ker pač še niso okusili vseh njegovih grenkih sadov. V gorah pa, kjer so se že pred tremi leti odzvali klicu »žrtve so potrebne« in so partizanski »vojski« žrtvovali že skoro vso živino, živež, denar, nemalo požganih domov poleg celih požganih naselij in vasi, in kjer objokujejo poleg številnih padlih fantov in mož tudi na stotine »likvidiranih« nezanesljivih partizanov in drugih poštenih ljudi, se je navdušenje za partizane spremenilo v največje sovraštvo do gibanja, ki je obetalo ljudstvu vse mogoče dobrine, pa mu je prineslo največjo nesrečo in doslej neznano suženjstvo. Ljudska nevolja je narasla v divji srd, zlasti ko so se začeli potepati po naših gorskih vaseh s slovenskimi partizani tudi postopači vsakovrstnih drugih narodov in v posebno velikem številu Italijanov, katerih naj bi Sloven-

VSEH MRTVIH DAN...

Duhovnik je sredi pokopališča, pred velikim križem, že odmolil pogrebne molitve za vse verne duše. Sedaj stopa od groba do groba in ga blagoslavlja. Vsakdo pobožno poklekne ob drago gomilo. Že prej so z ljubeznijo zrahljale na nji zemljo usmiljene roke, obdale so jo z belimi kamni in položile na njo šop belih krizantem, tudi svečko so prižgale. — Vsakdo sedaj moli in premišljuje nekdanje lepe čase, ki jih nikoli več ne bo: Kako dobra tovarišica si mi bila v življenju, kako uzorna mati! ... Kako zvest in skrben mož si bil svoji družini, — zakaj si jo tako zgodaj zapustil?! ... Otrok moj ljubljani, šel si kakor pesem, ki ne izzvenil! ...

Vsakdo kleči ob dragem grobu in moli zamaknjen v preteklost. Tam ob zidu pokopališča pa stoji žena, — tam kjer so najbolj zapuščene gomile, kjer ni skoraj nikogar, ki bi molil in objokoval svoje pokojnike. Njena bolečina je prevelika, da bi jo mogla razodeti sočloveku. V naročju drži šopek rož in zre nekam daleč, čez obzidje, na planine,

v nebo. Nekoga išče, pa zaman! V njeni notrini se nekaj kotali težko kot kamen, njena bolelost se ne more otajati kakor drugih, ki klečijo ob dragih grobeh. Proti nji namerim svoj korak, da bi jo prejel za desnico z obema rokama ter blažil njeno gorje. Pa nehoté se vstavim, obda me svet strah, kakor da bi moral stopiti v veličastno svetišče polno najvišjih skrivnosti.

Razmišljal sem in uganil: Njega išče, ki so ji ga iztrgali od doma in odpeljali neznano kam. Na njegov grob bi rada pokleknila ter božala in poljubljala in s solzami kropila zemljo, ki krije njegove telesne ostanke. Na njo bi položila šopek rož in bi tudi ona rahljala tisto sveto zemljo, — pa, mamka, ne preveč globoko, da ne boš videla in objela belih kosti svojega sina, ki jih komaj krije črna prst.

Uganil sem:

»Misel ti blodi okrog,
pa ne ve kam naj poleti,
kje naj se na grob spusti,
da potoči nanj solzó«.

ce osvobodilno gibanje. rešilo enkrat za vselej. Težko je take badoglioovce in komuniste laškega porekla že samo gledati in si pustiti vtepati v glavo, da rešujejo slovenski narod, a kako težko je šele slovenskemu kmetu prenašati neznosna bremena, ki mu jih nalaga prehrana vse te druhali. Naš človek prživilja le težko sam sebe — in komunisti mu vendar dopovedujejo, kako ve

lik revež je in da bodo morali napočiti zanj boljši časi. Zdaj pa naj bo naenkrat tak bogataš, da poleg sebe in svoje družine preživi še na tisoče postopačev in ljudskih zapeljancev in zapeljivcev vseh narodov. Zelo razumljivo je torej sovražno razpoloženje slovenskih hribovcev proti partizanstvu, pa naj ima še toliko sočutja do prisilnih partizanov.

M o ž k a o d l o č i t e v.

Pošten in srčen kmetski mož in fant se ne zadovoljita samo z jadikovanjem, ampak si hočeta tudi z vsemi razpoložljivimi sredstvi pomagati. V svoji stiski in po nešteti razočaranjih sta prišla do spoznanja, da so pravzaprav toliko obrekovani »švabobranci« in »beli psi« edino pametni Slovenci, ki tudi resnično ljubijo sebe in svoj narod. Odkar se vežejo rdeči »osvoboditelji« z vso svetovno sodrgo, jih tudi njih bedasto govorjenje o »sodelovanju z okupatorjem« ne plaši in si z zdravo kmetsko pametjo mislijo takole: »Če se partizani na škodo slovenskega naroda in zlasti slovenskih prisilnih mobilizirancev vežejo z vsemi satanskimi silami tega sveta, zakaj bi tudi mi ne iskali pomoči pri tistih, ki so dolžni skrbeti za red in mir v deželi, ki so jo brez naše krivde in brez naše zasluge okupirali?«

Tako so mislili pošteni fantje in možje tudi v Črnem vrhu in okoliških vaseh. Zato so sklenili, da si bodo pomagali sami in da bodo potem zaupali, da jim bo pomagal tudi Bog. Zbrali so se in pristopili v velikem številu k domobrancem. Ker so hoteli v resnici *braniť svoje lastne domove*, niso mirovali, dokler jim domobranksko vodstvo ni dovolilo ustanoviti večje posadke tudi v Črnem vrhu in jim dalo v pomoč poveljnika in nekaj drugih fantov iz bližnje in daljne domovine.

Tako je dobil Črni vrh domobranci v najlepšem pomenu besede. Ljudstvo se je oddahnilo, ker je upalo, da bo po triletnem suženjstvu vendar napočila doba reda in miru ter poštenega dela za vas in okolico. Razen nekaterih sovražnikov pameti, reda in miru, je bilo vse prebivalstvo veselo fantov, ki so poživali v vasi slovensko kulturno delo, preprečevali nasilja in s tem represalije od strani vojaških oblastev, pomagali kmetom pri delu in dajali ljudstvu s svojim lepim in pobožnim življenjem, tudi najboljši zgled, kak bodi slovenski fant. Prav tiste dni pred prvim petkom v septembru so se zgledno udeleževali pripravljalne pobožnosti in na

predvečer so tudi skoraj vsi opravili sveto spoved.

(dalje prihodnjič)

V Gorici se je odprla slovenska gimnazija. Naj slovenski starši ne pozabijo, da je izobrazba največja dota otrokom.

Vpisovanja so se že pričela.

Slovenski starši! Še z večjim veseljem in še v večjem številu kot doslej vpisujte svoje otroke iz mesta in dežele na slovensko gimnazijo, ki ima samo prvovrstne učne moči.

Ravnatelj je znani rojak pesnik **dr. Lavrenčič**.

Kozaki, Kozaki! ...

Vsi vemo, da »maršal« Tito nima navade šariti s praznimi obljubami in prerokbami. Tega mnenja smo tudi mi. Že celo leto je prerokoval, da bodo to jesen zasedli našo deželo Rusi... in prerokba se je uresničila. Že pred par dnevi so se pojavile v Gorici predstraže Kozakov, sedaj pa jih prihaja v deželo nič manj kot 60000! Pričakovali bi, da bi jim tovariši s terenci na čelu priredili veličasten sprejem. Zato se nam res zelo čudno zdi, da se partizani sami tako zgražajo nad njimi. Beri njih »Partizanski dnevnik«, tam boš spoznal, kako jih je strah in groza pred — brati Rusi!

Zakaj torej? Evo jasnega odgovora: Ti Kozaki prav dobro poznajo komunizem, saj so pod njim živeli in še bolj umirali. Nad njim se hočejo sedaj maščevati na vsak način, ker jim je prizadel toliko krivic in nesreč. Izrazili so se, da se bodo maščevali nad komunisti pri nas, kjer jim je dana možnost in prilika — Terenci! Povejte odkrito: Kako Vam je pri srcu???

„Za zmago komunizma, je treba žrtvovati tudi domovino“.

LENIN

O zdaj gremo

Kot blisk se je prejšnji teden razširila po Tolminu novica, da nas naši fantje domobranci začasno zapustijo. Marsikatero nežno dekliško srce je ob tej novici zatrepetal, saj »zvestoba do groba« ni ravno glavna dika tolminskih domobrancev, zlasti še, ker se tudi drugod dekleta, ki nikar ne bodo gluha za sladke besede naših postavnih hribovcev.

Že davno so minuli februarski dnevi tega leta, ko so novo osnovano četo v Tolminu vsi opazovali kot deveto čudo sveta, ki se ji ne sme nihče približati. Toda v par tednih so si ti vzorni fantje prisvojili srca vseh, celo najbolj zagriženi terenci niso mogli najti na njih druge napake kot to, da so — »belogardisti«.

Povsod, kjer je bila potrebna pomoč, so bili zraven. Če ni šla komu košnja od rok, ni bil v zadregi: poprosil je domobranci in travnik je bil v par urah pokošen; če ni bilo vožnje živine, domobranske mule so bile vedno na razpolago; če so komunisti grozili z ropanjem in smrtjo, slovenski vojaki se niso nikdar branili v najbolj oddaljeno vas in spravili na varno ogroženo družino in nje premičnino; če je bilo treba posredovati pri oblasteh, se je vsakdo zopet obrnil do domobrancev. Skratka: domobranci so bili ljudem vse. Šele sedaj, ko ne odmeva že par dni po Tolminu njih ubrana pesem, se skoraj vsi zavedajo, kaj je Tolmin izgubil z domobranksko četo.

Marsikaj bi radi povedali o vzrokih odhoda tolminskih domobrancev, toda vojaška prva dolžnost je molčanje. Toliko pa lahko omenimo vsem prijateljem, da je njih odhod le za kratko dobo in da se bodo vrnili še z večjim sijajem, med tem pa bo Tolminski glas držal zvezo med njimi in Tolminci.

Za zdaj zapojmo tudi mi z odhajajočo četo:

»O zdaj gremo, o zdaj gremo, nazaj še pirdemo!«

Tolminska pošta

Dragi Tolminci!

Najprej vas moram pohvaliti, ker sem slišal, da hočete prav dostojno proslaviti stoletnico rojstva Simona Gregorčiča s primerno akademijo. Žal da ne bom mogel biti še jaz med vami, da bi še enkrat slišal spev krepak planinske mladine. Ponosen sem, da so moji prijatelji in znanci na Tolminskem zavedni ljudje, ki uporabijo vsako priliko, da dajo duška svoji domovinski ljubezni. Narod, ki ima to ljubezen globoko ukoreninjeno, ne bo zašel na stranpota. Ne rečem v težkih razmerah, v časih splošnih zmot in zablod, zaslepljen in omamljen se bo lahko za nekaj časa oddalil od prave poti, a polagoma, po ovinkih se bo vrnil nazaj na svoje mesto, od koder je bil zašel ter dalje meril pot k le-pim ciljem...

Na Gregorčičevi akademiji vam želim veselega razvedrila in prijetne zabave. Spomnite se na strica Janeza, ki je obolel za influenco in jo mora sedaj prav kilavo zdraviti v bolnici, da se tako čimprej ozdravi in se vrne v svoj ljubljani Tolmin.

Sedaj bi vam rad nekaj povedal, kar vas bo prav gotovo razvedrilo. Novice in drugi dopisi, ki jih vi pošiljate na uredništvo Tolminskega Glasu, so tako zanimivi, da jih vsi prav radi berejo, ne samo pri vas ampak tudi v Brdih, na Krasu, po Vipavskem in drugod. V Gorici so že pretekli mesec zahtevali, naj jim pošljemo vsaj 50 izvodov našega lista. Ker so bili ti takoj razprodani, so jih naslednji teden zahtevali 100. Tudi te so Goričani brž pokupili. Poslali smo jih 150, pa so nam odgovorili, da jih je še premašo. Zato smo jih pretekli teden poslali nič manj kot 500. Danes pa sem se prav prijetno začudil, ko sem dobil iz Gorice poročilo, da je že vseh 500 izvodov razprodanih. Naslednjih številčk bo treba poslati v Gorico najmanj tisoč. Morda bo to število zadostovalo.

Da tudi Brici radi berejo Tolminski Glas, mi priča prijazno pisemce ki mi ga je pisala mlada gospodična. Prav lepo je rešila uganko o mački, miši in miški, pa vam ne povem kako, da ne bo kdo jezen name, češ da delam propagando.

Draga prijateljica! Tvoja želja, ki si jo izrazila na koncu pisma, da bi prišli tudi v Brda domobranci in vas varovali pred tovariši, ki so vam povzročili toliko zla, se bo gotovo uresničila. Kar potrpi še malo, saj je potrpljenje božja mast, čeprav ni prijetno njemu, ki se z njo maže, kakor vi v Brdah. Prav gotovo boste znali še bolj ceniti in ljubiti naše fante kot Tolminci, ki niso nikoli poizkusili direktno grozot rdeče vojske. Ker si tako točno povedala, kdo je mačka, kdo miš in kdo miška, ti pošljemo nagrado na dom, pa ne po pošti. Vemo, da ne maraš ničvrednih bonov, zato dobiš nekaj drugega. Kadar te pridem obiskat, upam, da mi ponudiš kozarec dobrega Brica. Bodi vedno vesela in zdrava, pa še kaj piši.

Neko drugo pismo sem dobil iz naših hribov, pa radi strahu in trepetu brezimno. Pisec naj se pogumno javi ter pošlje svoj pravi naslov, da dobi primerno nagrado, saj je tudi on povoljno rešil uganko — pesem o zviti mački z ostrimi kremplji.

Končam ker moram dati prostora novicam, zanimivim za vse. Kar obrni stran in beri — če nisi že.

Osvobodilna Fronta je sužnja Komunizma

Iz zunanjega sveta

Spor med Anglijo in Rusijo se vedno bolj ostri, mislimo, da ni več daleč dan, ko bo prišlo do spopada. Zlasti se to kaže, odkar so Rusi vtrli v Bulgarijo in so tako stopili na Balkan, ki ga smatrajo Angleži za svojo življensko sfero.

V začetku smo opazili ta spor le v časopisih, v zadnjem svojem govoru pa je Churchill tako vehemetno napadel Bulgarijo, kot morda še nobene nasprotnih držav, niti svojega glavnega tekmeča Nemčije.

Rekel je, da Bulgarija mora biti kaznovana in razbita kot največji zločinec te vojne, ker je odprla vrata svoje države ruski vojski.

Ker je Bulgarija sedaj del komunistične Rusije, je pač vsem jasno, komu so veljale te besede in zakaj so bile izrečene.

Vsa angleška politika od Petra Velikega dalje stremi namreč po tem, da drži Rusijo proč od Balkana in Dardanel.

Kredit partizanstva

Rdeči politikomisar obišče neko vas, da bi se na svoje lastne oči prepričal, kako žive kmetje v rdeči svobodi.

»Ali si zadovoljen, tovariš?« vpraša nekega starca.

»Nisem, gospod tovariš!«

»Zakaj pa ne?«

»Prej sem imel dve obleki; odkar so partizani pri nas, imam samo eno.«

»Tovariš, kaj bi gledal na take malenkosti, pomisli, da zamorci v Afriki sploh nimajo oblek!«

»Koliko časa pa so tam že partizani?«

KAJ PRAVIJO O NAS. — Partizanom je bil in ostane Tolmin največji trn v peti. Njeno hrabro posadko so partizanski časopisi že davno pobili in ujeli. Ko smo danes seštevali — na podlagi partizanskih časopisov — vse ubite in pobegle tolminske domobrance (v osmih mesecih obstanka posadke), smo dobili prav res čedno število: ubitih častnikov 20, ujetih 5, pobeglih 3; pobitih domobrancev 1895, pobeglih 1725, vjetih 298. Skupaj so torej znašale izgube tolminske posadke: častnikov 33, domobrancev 3908.

Če je, kakor trdijo partizani, že toliko izgubni čudno, ako se tovariši bojijo Tolmincev kot živega ognja, ker nekaj jih je pa vendar le moglo ostati.

Tudi zadnji poziv 15. septembra ni bil pri Tolmincih brez odmeva. Saj poroča Partizanski dnevnik od 6.X. 1944 da se je 15. septembra prijavilo našim oblastem 40 domobrancev iz Tolmina, in to vsled našega zadnjega poziva, ter tako povzročili razkroj domobranstva, kakor — čujte in strmite — sami domobranci priznavajo v Tolminskem Glasu.

Ko človek čita te gorostasnosti, mora dati prav tistemu izkušnemu kmetškemu očancu, ki je rekel, da se je vsem tistim, ki čitajo in verjamejo komunističnim časopisom, vstavila pamet.

ZANIMIVO ZA VSE

X SV. LUCIJA OB SOCI. — Znani fahirani študent Mervič Franc, ki je radi grozodejstev in ovaduštva duša partizanskega terorja na Tolminskem, je v družbi s svojim enakovrednim tovarišem in znanim lenuhom Mirkotom Kriviec (Kapinov iz Modreje) čakal dne 15. septembra pri Gustelnu Balošu v Hoteškcu, da prvi zmagovalno prinese slovensko zastavo s peterokrako zvezdo na trg k Sv. Luciji, ter se tako prikaže v vsej svoji slavi svojim domačinom.

Mi pa pravimo, da bi se veliko bolj izkazal, ako bi naprosil svojo »zlato mamico«, da bi vsaj nekaj od tako lahko prisluzenega večmilijonskega premoženja odstopila ubogim nedolnim žrtvam svojega zverinskega sina, da ne bodo ljudje še bolj preklinjali dneva, ko se je Mervičeva družina priklatila k Sv. Luciji.

LOGJE PRI BREGINJU. — V Logeh so te dni rdeči tolovaji zverinsko umorili vse člane Lavrenčičeve družine, ki je bila res vzor celi vasi. Čeprav silno revni in oče invalid so s svojo pridnostjo šolali enega izmed dveh sinov, ki je bil najboljši dijak v Tolminu. Skrbna mati si je pomagala s tem, da je prekupčevala z jajci, ki jih je nosila v oddaljeni Čedad.

Bili so pravi zgled krščanske družine. Ravno to je tovariše najbolj peklo zato so sklenili, da jih ubijejo.

Ko so se pretekli petek vračali od maše, pri kateri so bili vsi pri svetem obhajilu, jih je partizanska karavla čakala na poti. Komandir je zahteval in ukazal preiskavo hiše. Po preiskavi so aretirali celo družino, kljub temu da niso ničesar našli. Rekli so jim, da jih morajo peljati pred sodišče radi »oderuštva in kapitalizma«. Uboga družina je takoj razumela, kaj jo čaka. Mati je s sklenjenimi rokami prosila, naj jim vzamejo vse, samo življenje naj jim pustijo. A nič ni pomagalo. Ker se je polagoma nabiralo vedno več vaščanov, ki so prosili za nedolžno družino, je komandir skušal pomiriti naraščujočo ljudsko nestrpnost in rekel, da jih pelje samo pred sodišče, ki jim ne bo naredila nobene krivice.

Ko so jih odgnali iz vasi je bil silno ganljiv prizor: za nesrečnimi žrtvami se je vil spreved vaščanov, ki so spremljali ubogo Lavrenčičevo družino na zadnji poti in žno molili rožni venec. Tudi tega sočustvovanja cele vasi komunisti niso trpeli. S silo so nagnali nazaj v vas vse ljudi.

Ko so prišli na določeno mesto, so se morali vsi trije na robu čisto svežnjame sleči in sezuti. Obupana mati je zopet padla pred razbojniko in jih vroče prosila, naj vendar prizanesejo vsaj edinemu še živemu štirinajstletnemu sinu. Nič se je ni usmilil. Brez vsakega najmanjšega sočutja so vse tri zaklali in vrgli v zemljo.

Vaščanom so pa zagrozili, da se bo vsekemu, ki bi ta zločin ovadil zgodilo isto, kar se je zgodilo tej družini.

KRED. — Te dni so začeli partizani posebno divjati na Kobanidskem. Pretekli teden so ubili 75 letnega starčka Urbanajsa in njegovega sina. Na kmetiji pri Balošu v Potokih pa

sta se gospodar in sin rešila z begom. Ker jih rdeči rablji niso dobili doma, da bi jih likvidirali, so jim popolnoma izropali hišo.

Res skrajni čas, da se proti terencem začno izvajati stroge represalije.

TOLMIN. — Gregorčičeva akademija. Treba je priznati, da se je Tolmin prav s sveto trmo otol narodnega dela, da tako čimprej zabriše žalostne spomine iz prejšnjih let, ko narodna zavest naših Tolminčev ni mogla izbruhniti do najglasnejših izrazov.

Tolmin je bil prvi, ki je razvil narodno zastavo in odprl tečaj za slovensko učiteljstvo; ob stoletnici rojstva Simona Gregorčiča so tolminski domobranci v bratski slogi z ostalimi prebivalstvom edini, ki priredijo javno akademijo in tako pokažejo celi Goriški, da najbolje razumejo gorečo željo našega slavčka:

»Mojo srčno kri škropite
po planinskih sončnih tleh...«

Gregorčičeva akademija se bo vršila v kino-dvorani v nedeljo popoldan, 5. novembra. Vabljeni so vsi, ki res ljubijo našega narodnega buditelja in velikega pesnika.

KOBARID. — Te dni je pribežalo k kobariški četi sedem partizanov, ki so prosili domobrance, naj jih sprejmejo v svojo sredo, da se bodo tako lahko borili proti svojim zapeljivcem, mučiteljem in prijateljem laškim komunistov.

KORITNICA PRI BOVCU. — Naš gostilničar Alojz Zornik znan po svoji »brihtnosti« v besedah in dejanju, je postal partizanski učitelj. Bil je samo osem dni na učiteljskem tečaju v Brdih. Častitamo!

MODREJCE. — Znana komunistična agitatorica iz Tolmina, ki jo za enkrat ne imenujemo, ni mogla več na večer 15. septembra prikriti svojega komunističnega navdušenja. Šla je na Modrejce in tekala od hiše do hiše ter naročala dekletom: Tovarišice! To noč se nikar ne slačite, ker bodo prišli naši »pravik« bratje iz gozdov...

Tovarišica! Ako hočeš vedno oblečena pričakovati tovarišev, si moraš preskrbeti irhasto srajco, ker bo vsako drugo blago prej razpadlo, kot boš dočkala svojih tovarišev!

SV. LUCIJA OB SOCI. — 16. t. m. smo z vso svečanostjo vpisovali našo mladino v slovensko narodno šolo. Že prvi dan se je vpisalo 95 otrok. V šoli bo podučevalo troje učiteljic, katerim prav toplo priporočamo svojo dečo. Ker je šolsko poslopje zasedlo vojaštvo, nam je šlo zelo na roko županstvo, ki je preskrbelo druge učne prostore. Upamo, da nam bo v šolskih zadevah še naprej tako naklonjeno, saj mora biti naša glavna skrb ta, da bodo slovanski otroci res slovenski.

VOJSKO. — Te dni je angleška misija pri partizanih zapustila svoje tovariše v znak protesta nad grozodejstvi, ki jih komunisti izvajajo nad ne dolžnimi ljudmi. Angleški zavezniki se torej zgražajo nad divjanjem OF in

se bojijo odgovornosti vseh strašnih zločinov, ki so jih partizani zagrešili nad slovenskim ljudstvom.

Vsi pametni partizani, ki se še niso omadeževali z bratsko krvjo, naj se vsaj zdaj otresejo sodrge rdečih rabljev.

ČEPOVAN. — Pri zadnji operaciji so tovarišem zaplenili tudi večje skladišče ukradenega blaga, ki je bilo skrbno zazidano. Poleg drugih dobrin je bilo v tem skladišču več kosov popolnoma novega manifakturnega blaga in 200, reci in piši, dvesto parov ženskih hlačk, ki so jih partizani pokradli po naših vaseh.

Ujeti partizani so izjavili, da so imeli vso to zalogo ženskih hlačk pripravljeno, da jo razdele med tovarišice, ko pridejo Angleži v te kraje, ker pač morajo dostojno sprejeti svoje angleške zaveznice, ki so navajeni čistoče. Tito sam je zahteval, ker noče, da bi tovarišice že koj od začetka naredile s svojim umazaniam in slabim perilom slab vtis na Angleže.

Ko so spravljali blago na kamjo ne je bilo veliko smeha. Le nekateri fantje so bili v velikih zadregi, kaj naj s hlačkami naredijo, ker v svoji vojski nimajo tovarišic.

Idrija ob Bači

»Od žuljev se naših pijavke redijo,
obresti in davki nam pivjejo kri...«

Tako pojejo partizani. A isto pesem s krvavečim srcem in s stisnjeno pestjo izgovarjajo tudi naši kmetje. Saj so jim tovariši letos zopet zvižali že itak visoke denarne davke, zraven pa jim morajo še dajati doberšen del pridejka. Če k vsemu temu prištejemo še razne »prostovoljne« prispevke, moramo res dati prav rdečemu ministru Šubašiču, ki pravi v svojem proglasu, da je ljudstvo ostalo popolnoma golo, ker je vse dalo narodni vojski.

Upamo, da ni daleč čas, ko se bomo končno otresli vseh partizanskih pijavk, da ne bodo več kot trojce žrli in račun dela naših kmetov, žena in otrok.

Vrh pri Sentviški gori. — Število skrivačev tudi na Tolminskem stalno narašča. Na Cerkljanskem so se združili že v večje oddelke. Tudi v Vrhu pri Sentviški gori jih je že par desetlin. Prejšnji teden so obiskali znanega komunističnega priganjača in mu odpeljali vola.

Ker je terenc proti tej rekviziciji protestiral, so mu fantje izjavili, da to delajo po naročilu samega maršala Tita, ki skrbi za svoje italijanske zaveznike, ki trenutno operirajo po Tolminskih hribih.

Ker so navajeni le »paštešute«, bi lahko masne goveje pečenke škodovale njihovemu zdravlju in oslabile njih vdarno moč. Zato v interesu Narodne vojske, ki je njemu kot terencu toliko pri sru, odpeljejo vola raje oni, da si bodo tako krajšali čas in tešili želodce v skrivaškem brezdelju.

Gorica. — Za goriškega rdečega poslanca je izvoljen notar dr. Abram, znani posestnik in kapitalist na Krasu, v plačilo ker se prav pridno udeležuje raznih mitingov.